

YUME AMAMI

Mariko Kashiwagi, Turun ammatti-instituutti, 10.4.-24.5.2012

Perjantai 6.4.

Osakassa, Kansain lentokentällä, vihdoinkin! Kello on 10:00 paikallista aikaa ja sää näyttää kirkkaalta. Suora lento kesti 9,5 tuntia enkä juurikaan osannut nukkua koko matkan aikana. Lento ja sitä edeltävä yli kahden tunnin linja-automatka olivat jo turruttaneet jalat. Olin silti täynnä tarmoa, vaikka edessä olikin vielä päälle parin tunnin matkustus majapaikkaani. Sitä ennen piti vuokrata puhelin ja siihen paikallinen liittymä, joka oli huomattavasti halvempi ja käytännöllisempi yhteydenpitotapa tällä puolen palloa.

Majoitukseni hoiti isoäitini, joka asuu Kuzuhan kaupunginosassa. Oli hienoa päästä pitkästä aikaan mummolaan ja asumaan talossa, joka oli vielä hyvin perinteinen japanilainen asunto tatamimattoineen, liukuovineen ja pihakuisteineen.

Sunnuntai 8.4.

Olin saanut tädiltäni polkupyörän lainaan, jotta noin 2 kilometrin matka juna-asemalle taittuisi nopeasti. Ensimmäinen kokeilu pyöräillä kaupungin vilskeessä oli suorastaan pelottava. Autot ja pyöräilijät ajoivat samalla tiellä, jolle juuri ja juuri mahtui kaksi autoa rinnakkain. Autot olivat pieniä ja kummallisen näköisiä. Minun piti saada ostettua aseman vierestä pyörälleni parkkipaikka, sillä kadun varteen ei saanut jättää tilan puutten vuoksi mitään kulkuneuvoja.

Kävin samalla reissulla etsimässä työpaikkani ja valitsemassa helpoimman työmatkan kartan ja osoitteen avulla. Kokonaisuudessaan työmatkani oli pari kilometriä pyörällä, 50 minuuttia kolmella junalla ja kilometri kävellen. Vielä piti hankkia kuukausiliput juniin.

Loppupäivän aikana ehdin ihailia kirsikkapuita, jotka juuri olivat puhjenneet kukkaan.

Tiistai 10.4.

Ensimmäinen työpäivä. Pakkasin mukaan työkengät ja vaatteet, söin aamupalaksi mitä jännitykseltäni pystyin ja hyppäsin pyörän selkään 7:15. Tuntui kyllä hölmöltä olla jo siihen aikaan liikenteessä, vaikka perillä piti olla vasta kello 10:00. Niin se matkustus vain vei aikaa, varsinkin kun junista toinen oli peruuttanut pari vuoroaan ja seuraavassa oli ruuhka.

Olin saanut työssäoppimispaikkani dementia koti Yume Amamista. Pihalla kertosin vielä kuinka minun pitäisi tervehtiä. Tuntui, että koko sanasto oli aivan hukassa.

Olin 15 minuuttia etuajassa. Menin toimiston luukulle ja yritin sönköttää kuka olen ja mistä tulen. Samassa vastassani oli seitsemän iloista ihmistä toivottamassa minut tervetulleeksi. He saattoivat minut kädestä pitäen viihtyisään olohuoneeseen, jossa vaihdettiin lisää tervehdyksiä ja kumarruksia. Sitten kerrattiin, kuinka työpäiväni on suunniteltu, ja kysyttiin, onko minulla toiveita. Tietenkin he olivat kovin kiinnostuneita minusta ja tavoitteistani. Kaikki kirjattiin ylös ja sovittiin viikon kuluttua pidettävä "supervising-day", jolloin voisimme suunnitella lisää ajankäyttöäni, kun olen kotiutunut enemmän. Kävi ilmi, että heille tilanne oli yhtä uusi ja jännittävä, sillä olin ensimmäinen ulkomaalainen opiskelija.

Puolenpäivän jälkeen lähdimme kiertämään yrityksen muita toimipisteitä, kuten kotihoitoa, päiväkotia, ryhmäkotia ja palvelutaltoa, joissa jokaisessa oli jotakin ihmeteltävää. Autolla hurjastelu mutkaisilla teillä ja yli sadan uuden ihmisen tapaaminen kumarruksineen laittoivat pääni aivan sekaisin.

Amamiin takaisin päästyäni kiersimme vielä sen osastoja ja huoneita. Sain myös osaston työvaatteet, oman kenkähyllyn, avaimet ja lokerikon. Sovimme, että työmatkani pituuden vuoksi työpäiväni pituus olisi 10:00-16:00, joka oli mielestäni juuri sopiva. Kotona olinkin ennen puolta seitsemää. Päivän tapahtumien kertaamisen jälkeen oli jo kiire nukkumaan.

11.-17.4.

Ensimmäiset kaksi viikkoa meni tutustua paikan käytäntöihin ja työtapoihin. Sain avukseni kaksi ohjaajaa, Yukan ja Mikin, jotka molemmat puhuivat hyvin englantia. Ystävystyin heidän kanssaan nopeasti ja sain vastauksia moniin herääviin kysymyksiin, joita syntyi koska melkein kaikki oli erilaista.

Vanhukset olivat ihastuttavia ja kovin uteliaita tietämään kuka olen ja mistä tulen. Olin kovin avuton vastaamaan heille kielitaitoni ja murteen takia. Ohjaajilla olikin kova työ tulkata kysymyksiä, sillä niitä esitettiin kovalla tahdilla. Kommunikointi toki onnistui hyvin pitkälle yhdellä sanalla, äänähdyksillä ja kehon kielellä. Toisaalta viestintäni saattoi vain naurattaa, mutta ei se ketään haitannut. Sana kiiri nopeasti ulkomaalaisesta opiskelijasta ja minusta tulikin pian "maskotti".

Muut työntekijät olivat kovin innokkaita tutustumaan minuun. Tunnin ruokatauot menivät hujauksessa ohi, sillä juteltavaa riitti. Kannustusta ja ihannointia riitti, kun sain kerrottua jotakin japaniksi. Kaikki olivat kovin avuliaita opettamaan minulle kieltään, minkä koin helpottavaksi.

Viikon ajan tutustuin myös viriketoimintaan, jota järjestivät lähiseudun vapaaehtoiset. Toimintaan kuuluu mm. "shodo": perinteinen pensselillä kirjoittaminen ja perinteinen kansantanssi.

Kuten muutkin kirjoitin aina päivän päätteeksi mitä olin tehnyt ja mitä ajatuksia päivä toi tullessaan, onneksi englanniksi.

Tiistai 18.4.

Tänään oli "supervising day". Käytiin läpi kuinka olin kotiutunut ja miten minulla oli mennyt. Kerroin, että olin mielestäni sopeutunut jo hyvin. Päätimme, että pelkkä tutustuminen on nyt ohi ja voisin ottaa enemmän vastuuta sekä ryhtyä tähtäämään työssäoppimiseni tavoitteisiin.

Jatkossa olin siis enemmän tekijä ja sain enemmän töitä. Ohjaajani kuitenkin olivat aina mukana kun heitä tarvitsin.

Aluksi työ tuntui kovin haastavalta, sillä en osannut kunnolla ohjata potilaita. Vaikka työ on aivan samaa, niin työskentelytavat olivat hyvin erillaisia.

Suomessa pesulaput ovat kertakäyttöpaperia, täällä lämmitettyjä kosteita pyyhkeitä, jotka pesula pesee uudelleen käyttöä varten. Työtä tehtiin oikeasti yhdessä ja ryhmissä. Ei ollut nostolaitteita, sillä ajatus ihmisten siirtelystä koneella tuntui japanilaisista vieraalta. Koneilla nostetaan esineitä, ei

hoideta ihmisiä. Ainoastaan kylpyyn oli nosturit, jotka siirsivät kävelemään kykenemättömät ihmiset pesutuoleissaan altaaseen. Japanissa kylpeminen on yhtä rakasta, kuin suomalaisille saunominen. Siispä tässä kohtaa voitiin tehdä poikkeus.

Perjantai 27.4.

Työpaikkani järjesti töihin siunaamisen pihapiirissä sijaitsevassa shinto-tempelissä. Shintopappi ja siunaamisrituaali olivat näyttäviä viuhkan heilautuksineen ja rummun kumautuksineen. Sain lahjaksi tyypillisen suojasiunauksin varustetun avaimenperän ja pyhää sokeria.

Ensi viikolla minun olisi tarkoitus käydä työskentelemässä myös muissa toimipisteissä. Vanhukset ja työntekijät lausuiivat monta kannustuksen sanaa ja käskivät tulla pian takaisin.

Tiistai 1.5.

Aloitin tänään Yume Nagaikouen palvelutalolla. Olin hyvin ylpeä siitä, että löysin perille kertaakaan eksymättä. Työmatkani pituus ei muuttunut juurikaan. Työnkuvani ei myöskään paljon muuttunut, mutta täällä minun piti kyetä juttelemaan enemmän paikallisella kielellä, koska juuri kukaan ei puhunut englantia.

Saman päivän illaksi oli varattu pöydät Rihga Royal Hotelin tiloista Nadaman ravintolasta tapakulttuuriin kuuluvaa tervetulijaisjuhlaa varten. Juhlaan osallistui yrityksen johtajia ja muutama työntekijä. Ilta meni mukavasti ja mutkattomasti, vaikka jännitinkin julkista puikoilla syöntiä.

7.5.-11.5.

Kävin kokeilemassa tällä viikolla työskentelyä myös Yume Miakojiman palvelutalossa, Yume Chuo:n päiväkodissa ja Yume Nakano:n kotihoidossa. Kokemus oli jännittävä ja koin ainoaksi ongelmaksi löytää ensimmäisenä päivänä perille. Yhtenä päivänä onnistuinkin eksymään, sillä menin ensimmäistä kertaa yksin linja-autolla ja tottakai jäin väärällä pysäkillä pois. Onneksi japanilaiset ovat avuliaita. Eräs rouva huomasi heti, että taidan olla eksyksissä ja tuli auttamaan. Näytin kartalta mihin minun olisi päästävä ja hän tarjoi tui saattamaan minut. Kiitos hänen, että pääsin onnellisesti perille.

Viikonloppuna kävin Narassa ihmettelemässä Todai-jin temppelin aluetta, jossa on maailman suurin puurakennus, suurin buddha-patsas ja suuria temppelin vartijoita.

Maanantai 14.5.

Matka töihin ei sujunut tänä aamuna niin mutkattomasti kuin yleensä. Junaradalla oli ollut tulipalo ja kaikki junat olivat myöhässä. Sen lisäksi junani pysähtyi keskelle rataa vielä 20 minuutiksi. Lopulta olinkin myöhässä töistä, mutta ei hätää, koska työpaikalla oli kuultu radiosta tulipalosta. Muuten paluu Yume Amamiin oli iloinen. Suurin osa vanhuksista oli kysellyt melkein päivittäin, koska oikein tulen takaisin ja tietääkö kukaan mitä minulle kuuluu. Voi sitä kyselemisen määrää kun saavuin. Moni tuli ihan halaamaan ja kättelemään. Kyllä oli hauskaa palata!

Kahden viikon poissaolon aikana olin saanut runsaasti uutta sanastoa ja paljon itsevarmuutta käyttää sitä. Arki ja työt tuntuivatkin siten paljon helpommilta kuin aikasemmin ja pärjäsinkin usein ihan hyvin aivan itse.

17.-20.5.

Minulla oli neljän päivän vapaa ja koko perheeni oli Japanissa. Olimme jo päättäneet mennä tässä välissä ihmettelemään Yamanashia ja Tokiota.

Yamanashissa näin Fuji-vuoren. Kuinka isolta se oikeasti näyttää! Kävimme myös Fuji-Q -nimisessä huvipuistossa. Onnistuin kiljumaan ääneni käheäksi. Niin hurjia paikalliset vuoristoradat olivat.

Tokio oli oikeasti iso kaupunki! Kävimme katsomassa sumo-painia, maisemia Tokyo towerista ja tietysti shoppailemassa. Käveleminen ei todellakaan ollut helppoa, sillä ihmisiä oli todella paljon. Hyvä kun eivät kahdessa kerroksessa kävelleet. Varsinkin tänä viikonloppuna ihmisiä oli paljon jalan liikkeellä, sillä vietettiin "Sanja matsuri" nimistä festivaalia.

Lähdimme suunniteltua hieman aikasemmalla junalla takaisin Osakaan, sillä Tokio oli vienyt kaikki voimat meistä kaikista.

Maanantai 21.5.

Aamu alkoi ihanasti kahvilla auringonpimennystä seuraten. Tämän jälkeen saavuinkin töihin, jossa auringonpimennys ei saanut niin paljon huomiota kuin Tokion reissuni.

Torstai 24.5.

Viimeinen päivä. Tarjosin kaikille salmiakkia josta oltiin monta mieltä, toiset pitivät ja toiset eivät pitäneet lainkaan. Puolenpäivän jälkeen pidettiin viimeinen "supervising", jossa sain vielä kysellä viimeiset epäselväksi jääneet asiat. Sitten vaihdoimme läksiäislahjat.

Lopulta minun piti mennä hyvästelemään muu henkilökunta ja vanhukset. Enää en pystynyt vain hymyilemään. Itkuhan siinä tuli ja levisi ketjureaktiona muihinkin. Hyvästelyjen saattelemana poistuinkin paikalta.

25.-26.5.

Viimeisen päivän ennen kotiinpaluutani vietin Universal Studiolla. Päivä oli hieman sateinen, mutta niin kiva, että se sinetöi onnistuneen reissuni.

Seuraavana aamuna taksi tuli hakemaan meitä linja-autopysäkille 5:45. Matka jatkui kohti Kansain lentokenttää. Väsymyksestä huolimatta mieleni oli tyyni, sillä tiesin saaneeni monta hyvää ystävää, ja vaikka ystävät jäivätkin tänne, sain mukaani monta lämmintä muistoa.